

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.  
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.  
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.  
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





N:o 52

Den 24 Dec.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

33 årg.

1916.

## Julens rikedom.

I känna ju vår Herres, Jesu Kristi, nåd, huru han, som var rik, likväl blev fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen bli rika. 2 Kor. 8: 9.



**F**RÅN RIKEDOM TILL FATTIGDOM, — det var Jesu väg.

Herren Jesus *var rik*. Himmelen var hans hem, Gud var hans fader. En rikare fader finns inte, ej heller ett skönare hem.

Där, i detta himmelska hem, var Herren Jesus som faderns ende son, "den enfödde sonen i faderns sköte". Det heter därför också, att han "var till i Guds-skepnad" och "jämlig Gud".

Icke underligt, att aposteln säger i våra textord, att Jesus *var rik*.

Att vara rik anses som en stor förmån och lycka. Det är så vanligt, att människor se upp till den rike och önska, att de hade det så bra som han. Och den rike själv älskar oftast sina ägodelar över allt annat och vill ingalunda vara utan dem. Han vill inte bli fattig.

Dock händer ej sällan i denna värld, att en rik mister allt vad han har, ty de jordiska rikedomarna äro mycket förgängliga. Men detta räknas då som en olycka och det dess större, ju större rikedomerna var.

Om vår frälsare säger emellertid aposteln icke blott, att han var rik utan ock, *att han blev fattig*.

Hur var det möjligt? Var även hans rikedom av förgänglig art?

O nej! Men han blev fattig ändå, ty *han valde själv att bli det*. Han blev det av egen fri vilja.

I sanning underbart! Guds son, som i himmelen äger all härlighet och makt och eviga rikedomar, han avsäger sig allt detta och blir fattig, ringa och oansenlig.

Hur gick det till? Därom talar julens evangelium för oss. Hör! "Maria födde sin förstfödde son och lindade honom och lade honom i en krubba". Så gick det till. Guds son lät sig födas som ett litet människobarn och blev som en av oss. Och han blev inte den förnämligaste av alla människor, nej, han blev också i jordisk mening fattig. Han vittnade själv om sig, att rävarna hade kulor och fåglarna nästen, men han, människosonen, hade intet att luta sitt huvud på.

Ja, vår Herre och frälsare gick den långa vägen från himmelens härlighet och rikedom till jordens ringhet och fattigdom.

Vadan detta? Vad var orsaken och vad var meningen?

Våra textord säga det. "Blev fattig för eder skull". Det var således på oss han tänkte, på dig och mig. För vår skull blev han fattig. Vi behövde honom — och han kom. Och fråga vi, huru det var möjligt, att han försakade allt för vår skull, så svarar aposteln: "I känner ju vår Herres Jesu Kristi nåd". Det var nåd å hans sida, som drev honom, d. v. s. kärlek, utsäglich kärlek. "Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde son." Och kärleken var hos sonen den makt, som drev honom att komma ned till oss, arma människobarn.

Och därför:

*Från fattigdom till rikedom* — det kan bli vår väg.

"På det att I genom hans fattigdom skullen bli rika."

Tänk, hur mycken fattigdom det finns i världen! Här finnas så många, som hungra och frysa, som äro utan hem och sakna huld och skydd. Och här finnas så många sjuka och lidande av alla slag. Det behövdes i sanning en

frälsare, som tog sig an de arma, och som kunde uppfylla människor med verklig, innerlig kärlek till den lidande nästan. Säkert vill också du, om du är lyckligare lottad, göra något för andra i jul. Bed far och mor att du får söka upp något fattigt barn och glädja det med någon gåva. Det är inte riktigt jul för oss, förrän vi glatt någon annan med en kärleksbevisning.

Och dock var det inte huvudsakligen lekamlig fattigdom Herren Jesus ville avhjälpa. Det finns något, som är värre. "Du skall kalla hans namn Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder", sade ängeln till Josef i drömmen. "Människosonen har kommit för att frälsa de förtappade", sade han själv om sig.

Att vara utan Gud och utan frid i hjärtat, det är den största fattigdom, och det gör människan olycklig i livet och i döden.

Herren Jesus kom för att frälsa oss från synd och skuld och för att giva oss frid med Gud, att vi måtte bli hans saliga, lyckliga barn.

"Dina synder förlåtas dig", sade Jesus till den borttagne. Därmed gav han honom något gott, som var mycket mer än kroppens hälsa.

Ingen kunde vara fattigare än rövaren på korset. Men av Herren, som hängde bredvid honom, fick han det löftet: "I dag skall du vara med mig i paradiset". I sanning: rövaren gick från fattigdom till rikedom. Och detta på grund av Jesu nåd.

Icke underligt, att Jesu födelse åstadkom glädje. "Se, jag bådär eder stor glädje, ty i dag är eder född frälsaren", sade ängeln till herdarna. Och en stor skara av himmelska väsen sjöngo: "Ära vare Gud i höjden!" — Så tog även himmelen del i människornas stora glädjeämne. Huru mycket mer böra inte vi glädjas och tacka för Guds utsägliga gåva.

Ja, Herren vare lov och pris, att vi åter få fira jul och höra om ängla-

sången och Jesusbarnet i krubban och om herdarna, som voro fattiga på lekamliga ägodelar men rika på tro. Och när de knäböjde för det barn, om vilket de hört änglarna sjunga, då kände de sig rika, rikare än konungar, ty en frälsare var född åt dem.

Och när vi nu åter stå inför de tända julljusen och höra om Jesusbarnet, då är frågan den: står du där som rik eller fattig? Känner du dig så rik, att du inte har något att bedja din frälsare om? Eller är du nöjd med blott de timliga gåvorna, som visst, även de, äro goda och nödvändiga, men dock aldrig kunna göra vår själ lycklig.

Men om du är ett litet fattigt barn, så vet, att Jesus är din vän och rike hjälpare. Bed honom om allt, som du behöver, och du skall inte bedja förgäves. Om du bär på någon sorg, kanske något som du ej kan säga andra, o, tala med Herren Jesus därom, och du skall få erfara, hur han kan trösta och vända sorgen i glädje. Och har

du syndat och är orolig i ditt hjärta, skynda att knäppa dina händer och bekänna din synd för denne din frälsare. Han skall uppfylla ditt fattiga hjärta med rikedom på nåd och förlåtelse, och du skall bli så glad, att du kan klappa händerna av glädje. Ja, alla fattiga kan han göra rika, rika till evigt liv. Må han få härska över dig som ditt hjärtas konung, vilken du alltid är redo att lyda och tjäna.

Det kan synas vara en lång väg från vår fattigdom till himmelens rikedom. Men om Jesu frälsarekärlek får bära oss, denna kärlek, som drev honom att bli fattig för vår skull, då går det lätt att vandra den vägen. Och där vid slutet få vi taga emot ett oförgängligt, obesmittat och ovanskligt arv, som är oss förvarat i himmeln. Tänk, kära barn, då äro vi i sanning rika, rika för evigt.

Allt genom vår Herre Jesu nåd.

*E. Bergsten.*

## Från Kina.

Med fotografi.

*Våra kära små vänner!*

**S**venska Missionsförbundets missionärer i Kina äro mycket glada över att det finns en stor skara barn, som älska Jesus och som gärna gå i söndagsskolan därhemma i vårt härliga Sverige. Och vi äro mycket tack samma, därför att vi tro, att ni bedja Gud för de små barnen här i Kina såväl som för deras föräldrar. Säkert glömma ni inte heller oss, som vittna om Jesus för stora och små bland kineserna.

På samma gång vi uttrycka vår glädje över att ni genom edra böner hjälpa oss i missionsarbetet, vilja vi, som nu äro samlade till den vanliga konferensen här i Kuling, sända eder alla en varm, innerlig hälsning tillika med en fotografi av

oss. Där kunna ni se de flesta av dem, som sända eder denna hälsning.

Som ni se, är det flera små barn med på fotografien, och dem kanske ni inte vilja kalla för missionärer. Men jag skall tala om för eder, att de verkligen kunna hjälpa sin pappa och mamma i arbetet på många sätt. Om det ej toge för mycket utrymme i tidningen, skulle jag vilja tala om för eder, vilka alla småttingarna äro, men det kanske ni kunna få veta en annan gång. Nu få ni taga emot en hjärtevarm hälsning från dem alla. De allra minsta skola snart resa med sin pappa och mamma till de stationer, där dessa arbeta, och de större resa till Ichang för att gå i skola där.

Man har sagt oss, att vi lära haft en objuden gäst här på Kuling i sommar.



## FRÅN KINA.

Vi fingo veta, att han varit här tidigt en morgon, och vi kände oss riktigt häpna. Ty ser ni, den där gästen är inte lika medgörlig och mjuk som er lilla kisse, fast han hör till samma släkte. Han kan döda både stora och små människor. Därför, när vi gick ut ibland om kvällarna, togo vi en lykta med oss, ty han lär vara skygg för ljuset ändå, den besten.

Nu kanske ni redan anat, vilken den objudne gästen var. Men om det är någon, som inte är riktigt säker, så skall jag tala om, att det var en — tiger, en »lao hu», som han kallas på kinesiska.

Nu påstås det, att tigern, som vi fruktat för, är skjuten, och alltså kunna vi »släppa ned hjärtat» som kineserna säga.

Jag vill nu blott påminna eder, mina

kära små, att det finnes ett annat rovdjur, en annan tiger, som vill skada stora och små här i Kina och även hemma i Sverge. Den är inte död, ingen människa kan döda den, men även det rovdjuret skyr ljuset. Ni förstå säkert alla, vilken jag menar.

Gud välsigne eder alla och bevara han eder för det rovdjur, som vill göra eder skada till både kropp och själ! Må vi alla flitigt använda Guds ord, som är en »lykta för vår fot och ett ljus på vår vandringsstig». Då skall han fly ifrån oss.

På uppdrag av Kina-konferensen

Karl Gideon.

Sekreteraren.

Kuling i Aug. 1916.

## En söndagsskoleavslutning.

Med två fotografier.

**S**ommaren är nu till ända, och vintern har gjort sitt intåg i Sverges bygder. Men många glada minnen från flydda somrardagar leva ännu kvar i våra hjärtan,

och vi tänka så gärna tillbaka på dem, nu när det är kulet och mörkt i naturen. Som ett ljus och soligt minne framför andra står då kanske för många av Barnavännens läsare den dag, då sön-



Alla i hans by vände sig till de stannade sig till och skivte. Under snöflöden  
ögsådana för att göra hjälp. **KRING GRANEN.**

## Kring Granen.

Med leckning.

Du stolta gran, du skogens kung,  
Vad doft du hemmet skänker!  
Kring dig vi samlas, gammal, ung,  
När julens stjärna blänker  
Ut i din vackra, gröna topp.  
Vi alla blicka till dig opp  
Med fröjdfullt barnasinne.

Se, ljusen tindra på var gren  
Och röda äpplen rara!  
Ut i ditt milda, klara sken  
Skall frid och glädje vara.

Kring dig, vår gran, vi gå med sång  
Och fröjdas hela julen lång  
Åt alla Herrens gåvor.

Den största gåvan vi här få  
Är dock Guds Son, den späda,  
Som vilade på krubbans strå,  
Att hela världen gläda.

Vi prisa dig, o Herre Krist,  
Du frälsar oss från synd och brist  
Och skänker oss ditt rike.

J. B. Gaußin.

dagsskolan firade sin avslutningsfäst, just då sommaren riktigt på allvar tog vid.

Bland många andra skolor, som avslutade vårterminens arbete med en fäst den sista söndagen i maj månad, var också Rörstrands församlings söndagsskola i Stockholm. Det var en strålande vacker morgon, då lärare och barn i vanlig tid, klockan nio, samlades i den trevliga Emauskyrkan, där fästen begynte med sång, bibelläsning och bön. Sedan alla blivit utfägnade med kaffe och bröd, ställde man upp i led, och med fana i täten tågade hela skolan, lärare och barn, ut till den närbelägna Karlbergs djurgård, där gossar och flickor fingo tumla om av hjärtans lust i lek och muntert friluftsliv. Vi äro i tillfälle att meddela ett par bilder från denna del av fästen. Å den ena bilden synas lekarna i full gång, och å den

andra se vi hela skolan samlad som trogen vakt kring »fanan, den gula och blå».

I Rörstrands församlings söndagsskola undervisas omkring 190 barn av 18 lärare och lärarinnor, av vilka flera äro förutvarande elever i skolan. Genom insamling bland barnen underhåller skolan sedan flera år en infödd missionsarbetare i Kongo.

Skolan ville nu, då den genom tidningen presenterar sig, begagna tillfället att på samma gång sända en hjärtlig hälsning till alla andra söndagsskolor i Sveriges land. Skulle någon känna sig manad att skicka den en hälsning tillbaka, torde det lämpligast ske genom brev, som adresseras till söndagsskolan, Emauskyrkan, Karlbergsvägen 64, Stockholm. De skola säkerligen ej bli obesvarade.

G. F. Ju.

## Hans första jul.

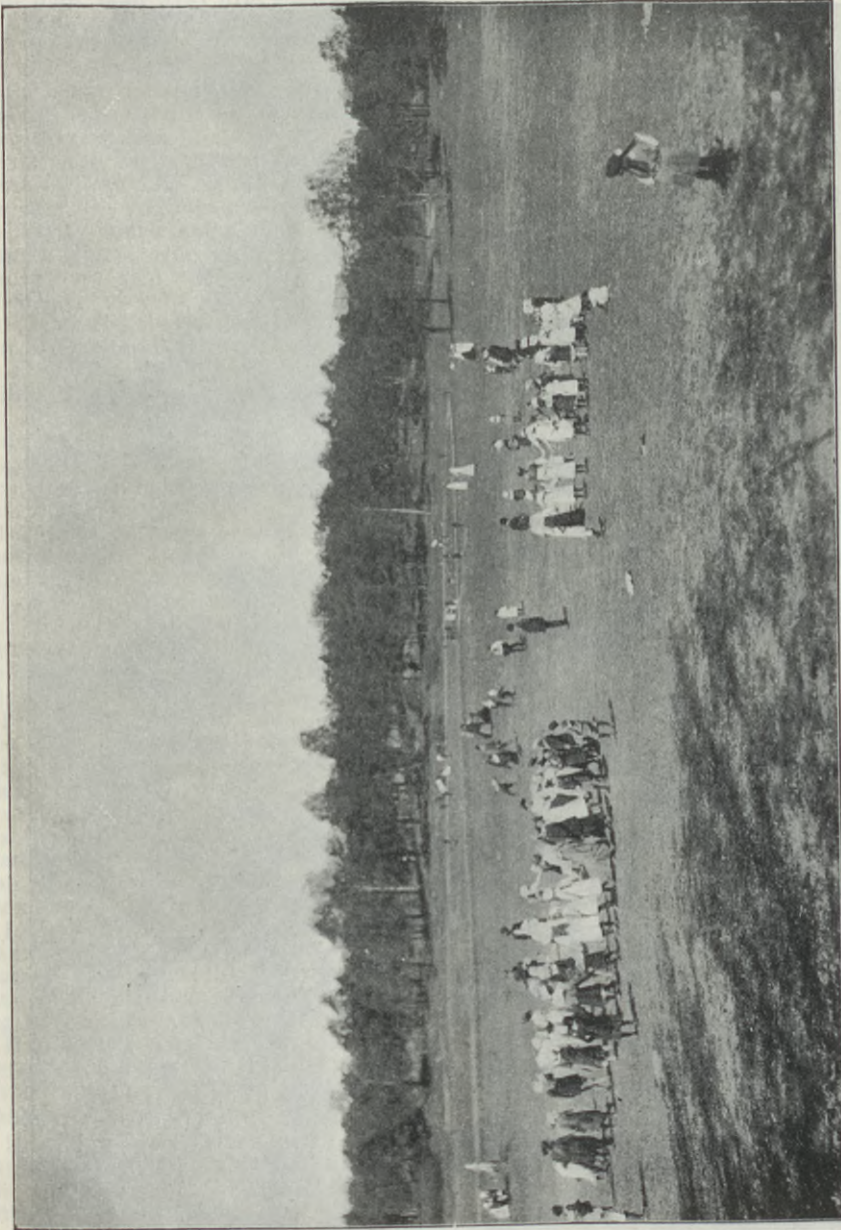
En bild från Kongo av Signe Walder.

**L**ille Ngimbi var född och uppfödd i en hednisk by, dit inte en stråle av evangelijs ljus trängt in. Aldrig hade han hört talas om Gud eller om hans enfödde son, Jesus Kristus, som kom i världen att frälsa syndare, både vita och svarta.

Alla i hans by vände sig till de stumma avgudarna för att söka hjälp.

En dag återkom till byn en yngling, som för flera år sedan lämnat den för att söka arbete på en främmande plats, och han hade mycket att berätta.

Efter att en tid hava arbetat på en plantage hade han kommit till en missionsstation, där han gått i skola och lärt sig läsa och skriva. Under skoltiden hade han också lärt känna den sanne



RÖRSTRANDS FÖRSAMLINGS SÖNDAGSSKOLA PÅ LEKPLATSEN.

Kring Gränen.

RÖRSTRANDS FÖRSAMLINGS SÖNDAGSSKOLA OMKRING SVERGES FANA.



En äldre brude som varit felis  
 och Gud eller om hans enfödde  
 som Jesus Kristus, som kom i världen att  
 föreläsa om både vita och svarta.  
 Alla i hans by vände sig till de stannas  
 ordstämman för att söka hjälp.  
 och han hade många skärlar.  
 Efter det så var han arbetad på en  
 påskdag hade han kommit till en mäs-  
 sionsmission, där han såg många och lärt  
 sig mycket och skönt. Under skönliten  
 hade han såväl det som den stora

Guden och upphört att tro på avgudarna.

Nu hade man nyss firat »den utländska högtiden» — julen — på stationen, och det var något så obeskrivligt, att det räckte till samtalsämne i flera dagar.

Alla i byn voro mycket intresserade av ynglingens berättelse och förvånades över, huru mycket han hört och sett i de trakter där han varit. Ingen var dock så intresserad som lille Ngimbi. Åter och åter kom han till ynglingen och sade:

»Berätta mera om den utländska högtiden», eller: »tror du, att jag någonsin kan få vara med om en dylik fäst?»

Då han fått veta, att en stor skara gossar gingo i skolan vid stationen, började han ligga efter hövdingen med böner om att få gå dit. Denne var i början mycket ovillig att släppa gossen en så lång väg för att gå okända öden till mötes, men han bevektes slutligen av den lilles enträgenhet och lovade honom att få gå. Den gossen, som förut besökt skolan, skulle med och visa vägen.

Då tiden att börja skolan närmade sig, gjorde Ngimbi i ordning sin matsäck och lade in den i ett pisangblad. Han fick också 20 centimes av hövdingen att köpa mat för. Och så begav han sig av den långa, långa vägen till missionsstationen, undrande om han skulle bliva mottagen eller ej.

Då lärarinnan vid missionsstationen fick höra, att Ngimbi kommit från en så långt avlägsen by för att börja skolan, blev hon mycket rörd.

»Vill verkligen du, som är så liten, skiljas från din by och alla de dina och stanna här en så lång tid?» sade hon. »Du kan ej få gå tillbaka till din by, förrän terminen är slut, om du börjar här nu».

Lille Ngimbi såg då så trohjärtat upp i hennes ögon. »Ja», sade han, »jag vill stanna här, ända till dess jag får vara med och fira Jesu födelses högtid, som jag hört så mycket märkvärdigt om.»

Han visade också sina slantar. »De här pengarna har jag fått av min hövding att köpa mat för, till dess jag kan få matpengar här», sade han.

Han blev då inskriven och fick börja i skolan. Huru förvånad blev han ej över allt det nya, som han där fick se och höra. Mest intresserad var han dock av de bibliska berättelserna samt tavlorna ur Jesu liv, vilka visade, huru frälsaren gick omkring här nere, gjorde väl och hjälpte alla.

Det dröjde ej länge, förrän han började älska frälsaren och ville vara hans barn.

I likhet med andra barn, som vänta på

något roligt, tyckte han, att den dag, han väntade på, borde vara inne snart. Och då han gått i skolan ett par månader, frågade han blygt, om inte »den utländska högtiden», snart vore här. De andra gossarne, som gått längre i skolan och fått litet mera begrepp om tiden, började skratta, men lärarinnan svarade: »Nej, min gosse, det dröjer allt länge. Först måste denna regntid sluta och torrtiden komma och gräseldarna brinna, och så när en ny regntid kommer, då är snart högtiden här».

»Måne jag kan leva så länge?» suckade Ngimbi.

»Det ska vi bedja Gud att du får», svarade hans lärarinna.

Dagarna blevo veckor och veckorna blevo månader, och så slutade vårterminen, och barnen fingo ferier, Ngimbi förmanades vid avskedet från skolan att söka vara ett litet ljus i sin mörka by och med både ord och vandel vittna om sin frälsare.

Vid höstterminens början infann han sig punktligt och berättade förnöjd, att han lärt barnen i byn sjunga några sånger, som han själv lärt i skolan.

Tiden i skolan gick sin gilla gång, och så kom den dagen, då man kunde säga: »om tre dagar är det jul». Jullådorna från Sverige hade anlänt för ett par veckor sedan, men deras innehåll var fördolt för skolgossarna. Dessa lådor voro dock föremål för allas intresse, och när gossarna om kvällarna sutto kring sina eldar, samtalade de mest om dem eller den stundande julhögtiden. Alla väntade och längtade, Ngimbi allra mest.

Dagen före julaftonen rådde ett rörligt liv på stationen. Så fort det blev ljus på morgonen, kom en stor skara kvinnor, som buro stora korgar med jord- och palmnötter, kassavaröt och pisang, som de sålde till fästmåltiden. Längre fram på dagen kommo fem män, som ledde var sin gris i ett snöre. Det var julgri-sarna, som skulle slaktas och tillredas för måltiden. Alla skolgossarna och många både gossar och kvinnor från byarna runtomkring voro i full verksamhet med att rosta och krossa jordnötter, skala kassavaröt och prässa oljan ur palmnötterna.

På julaftonens morgon var en ännu större skara samlad, dels för att hjälpa till, dels för att se på och njuta av den sköna doften, som ångade ur en mängd stora bleckcylindrar.

Efter hand kommo eleverna från våra byskolor, varje skola åtföljd av sin lärare, så att vid middagstiden voro mycket över tusen personer samlade på den öppna

platsen bakom vår kyrka. Klockan två ringdes i den stora klockan, till tecken att fästmåltiden skulle börja. Varje gäst var försedd med ett pisangblad att motaga sin portion på, och en och annan var nog lycklig att äga en sked.

När en av missionärerna bett Gud välsigna maten, fick en byskola i sänder företrädd av sin lärare gå fram, och varje elev undfågnades med en stor portion yuma och en bit fläsk. Sedan gingo gästerna och satte sig i gräset och förtärde sin mat, glada och lyckliga över den präktiga målfiden.

Fastän en hel rad av lärare biträdde vid serveringen, dröjde det ändå tre timmar, innan hela den stora skaran var bespisad.

Glada och mätta återvände många av dem till sina byar, under det andra sågo sig om efter en liggplats för natten, för att vara med i julottan på jultidmorgonen.

Klockan fem slog den efterlängtdade stunden, då skolgossarna vid stationen skulle få sina julklappar. Varje gosse fick ett paket, som innehöll en skjorta, ett skyнке, ett ljus, en bit tvål och ett par pennor. De flitigaste gossarne kunde därjämte få en sked, en kniv eller en liten spegel.

O, att ni alla, som varit med om att sända julgävor till våra skolgossar, kunnat vara med om att dela deras glädje! Allra roligast var det att se de minsta gossarne, som för första gången firade jul — för första gången fingo ett julpaket i sina händer. Huru strålade ej deras ögon av fröjd, och huru andäktigt betraktade de ej sina gåvor. Säkert tyckte de sig vara ägare till omätliga skatter.

Något avsidet från de andra uppe på gräsmattan låg lille Ngimbi på knä och betraktade innehållet i sitt paket. Han hade fått en fin flanellskjorta, försedd med blanka knappor och en bröstficka. Gång på gång strök han med handen över skjortan, nöj i sitt präktiga tygskynke eller luktade på tvålbiten. Säkert hade han i denna stund ej velat byta lott med någon byhövding, huru stor och mäktig denne än månne vara.

Julen var ju ändå något härligt, tyckte

han, och ändå hade han hört, att det bästa av allt återstod till juldagsmorgonen.

Vår kyrka hade hela dagen varit stängd, så att ingen kunde se de tillrustningar, som företogs därinne. Vid mörkrets inbrott tände gossarna stora eldar på den öppna platsen framför kyrkan, där många av dem ämnade tillbringa natten. Inte blev det värst mycken sömn för dem den natten, ty de hade alltför mycket att prata om, dels det roliga, som de varit med om under dagen, och dels det som de väntade skulle komma.

Klockan fyra kallade klockan med sina klara toner till julottan. Inom några minuter var hela skaran på benen och rusade fram till kyrkan. Många stannade i dörren, liksom bländade av den syn som mötte dem. Var detta vår vanliga kyrka, som blivit så strålande vacker? Palmgrenar och slingerväxter prydde väggar och takstolar, och ljus strålade i alla fönster eller hängde i gröna kronor i taket, så att hela kyrkan liksom badade i ljus.

På en liten stund var kyrkan ända till trängsel fylld av män, kvinnor och barn. Våra skolgossar i sina nya, fina skjortor stucko hjärtat av mot alla de andra mer eller mindre oklädda människorna. Då man sjungit: »Var hälsad sköna morgonstund» och »Hell dig julafton, härliga klara», talade en missionär varmt och gripande om huru Jesus Kristus blev sänd till jorden såsom Guds stora julgåva till hela det syndiga, fallna, långt bortkomna människosläktet, och huru han, som själv är världens ljus, vill frälsa och rena oss, så att vi skola bli små ljus, som lysa för hans räkning.

Vi tro, att många, som börjat älska Gud, fingo honom ännu kärare från den stunden, och andra, som hittills gått likgiltiga, för första gången fingo en aning om Guds oändliga kärlek till människors barn.

Utför Ngimbis kinder runno glädjetårar. Han tackade säkert i sitt hjärta Gud, som låtit honom vara med om att fira jul. Han hade förut hört talas om julen, men det han nu hört och sett, hade vida överstigit alla hans förväntningar.

Månne det kunde vara härligare i himlen?

## Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 26.

Charad.

Mitt första är en högtid stor  
Bland alla folk och stammar,  
Varhelst man än i världen bor  
Och Herrens ord anammar.

Mitt andra är ett gångbart mått  
För åkrar och för ängar,  
För myr och mo, där skogen stått,  
Liksom för kryddgårdssängar.

Mitt tredje är så gott att ha,  
Om än det är så ringa.  
För flitig hand det bygges bra,  
Och kan dig sällhet bringa.

Mitt hela vackert skyntar fram,  
När tåget går mot norden,  
Där skogen än står allvarsam  
Och smyckar fosterjorden.

Mina kära barn!

Med uppgiften här ovan avslutas prisuppgifterna i trettiotredje årgången av Barnavännen, då detta nummer är det sista för 1916. Under julferierna få ni nu taga i med själva lösningarna samt ordentligt nedskrivna dem på ett enda papper och insända dem under januari månad 1917 till **Barnavännens redaktion, Uppsala**. Utsätt tydligt namn och rätt postadress, på det att den bok, ni möjligen får, måtte komma eder ordentligt tillhanda.

Tänk ändå, vad åren rulla hän det ena efter det andra och försvinna i minnenas värld, likt dropparna i oceanen! Måtte ni barn genom läsningen av Barnavännen blivit mera fromma och gudfruktiga, mera viljestarka och kraftfulla, mera vakna och arbetsamma! Måtte ni klart inse, att det är edra armars kraft, som skall göra Sverige till ett härligt och gott land!

Nu äro edra jultidningar **Kring Granen och Brasan, Barnens Jul och Barnavännens**

**julnummer** för längesedan färdiga och i tusental utsända till Sverges alla kanter. Jag önskar att ni alla genom föräldrars och lärares omtanke måtte bli i tillfälle att läsa dem och att kalla ett exemplar av dem för edert eget, som ni kunna gömma i eder lilla bokhylla.

När nu årsskiftet stundar, ber jag eder inle glömma att sprida Barnavännen för år 1917 till allt flera kamrater i hemmen och söndagsskolorna. Jag vet, att många av eder äro ivriga att tjäna missionen och dess Herre på detta sätt. Men om ni alla skulle ta i och verka för eder tidning, så skulle frukten bli storartad. Ni måste komma till medvetande om, att just ni, barn, kunna uträtta något.

Vi hava under året gemensamt fått glädja oss över de många visiterna av söndagsskolorna från skilda trakter av vårt land. Några under detta år insända ha ändå inte fått rum i denna årgång, utan måste vänta till i början av nästa år. Vi införa dem i följd, efter som de kommit oss tillhanda.

Herren förläne oss alla en god jul och ett gott nytt år!

Eder tillgivne  
Farbror Barnavän.

## Julens glädje.

Med teckning.

**L**illa Greta visste långt, långt före jul, att hon i år inte skulle få några julklappar. Far hade sagt, att penningarna inte räckte till att köpa julklappar för nu under dyrtiden.

»Men jul få vi väl i alla fall», invände Greta.

»Ja, visst, barnet mitt. Jul få vi, och över den och dess rika minnen skola vi fröjda oss.»

Greta var alldeles säker på, att hon inga julklappar skulle få, när far sagt det. Ty på honom kunde hon lita. Men till julklapparna hade hon av missförstånd räknat även julgranen. Hon trodde därför, att de inte heller skulle få någon julgran.

Men Greta var lika glad ändå. Hon hade ju så mycket att vara glad över. Hon hade far och mor och syster Karin och ett gott, varmt hem. Därför sjöng hon och drillade som en liten lärka under kulna november- och decemberdagar. Och många julsånger lärde hon sig sjunga. »Se, vi ska ha riktigt fästligt och högtidligt i jul utan alla julklappar», brukade hon säga.

Dagarna skredo långsamt framåt mot jul, men äntligen var julaftonen inne. Redan tidigt på morgonen medan Greta sov, hade far ställt in en vacker gran i salen, och så hade dörren stängts och Karin fått nyckeln.

Redan innan Greta var klädd och i ordning till frukosten, hade Karin tagit fram julgransstassen och ljusen och klätt granen vacker som vanligt. Och efter frukosten följdes systrarna åt till sjuka Lovisa med litet julmat och en jultidning såsom det var sed, och sen kom middagen med dopp i grytan i köket. Och så

Nu öppnade mor dörren: »Välkomna in, mina käral!»

Och in störtade Greta jublande: »Nej, men vi få ju julgran!» Och så måste hon klämma syster Karin och mor och far och till och med Maria, tjänarinnan.

Här blev nu tid för läsning av julens evangelium, tid för sång och bön på den



kom skymningen, julaftonens skymning med klockornas dån från tornet.

Alla lyssnade. Det var ju julen som ringdes in. När klockorna slutade ringa, sade far: Nu ska också vi fira jul i vårt hem. Mor och Karin gå förut in i salen och göra litet i ordning. Så komma Greta och Maria och jag om en stund.

Men den stunden var Greta i den häftigaste spänning, så att hon darrade i hela kroppen.

heliga julaftonen. Man var befriad från att ta upp den oändligt långa raden av paket, som eljes tog bort den bästa tiden. Nu hade man tid för varandra och för att riktigt glädjas över Jesusbarnets födelse.

»Tack far och mor och Karin! Det var den bästa julaftonen av alla jag minns».

Och så somnade Greta och drömde om änglasång och strålande julljus.

J. B. Gauffin.

